

Men endelig den fjerde og for mig næsten vigtigste Grund af alle til at attraa en Overenskomst med Spanien, er Hensynet til Is-land; thi det kan ikke bestrides, at det for den Landsdel, som jo er stillet til den øvrige Stat paa en ganske særlig Maade, vilde være i højeste Grad ubilligt, om den af Hensyn til vor Toldtarif eller vor indre og ydre politiske Tilstand skulde lide et betydeligt aarligt Tab. Det er til Syvende og sidst de is-landiske Fiskere, de islandiske Bønder, der maa bære Tabet; naar Kjøbmændene vide, at de kun kunne opnaa saa meget lavere Pris for Fisken paa Grund af den høiere Told, betale de naturligvis ogsaa Fiskefangerne saa meget mindre. Det Beløb, det være sig nu 70, 100, eller 120,000 Kr., der tabes paa den islandiske Klippfisk, kommer væsentlig til at hvile paa selve den islandiske Befolkning. Hvis det ikke lykkes os gennem Overenskomst med Spanien at opnaa behørig Medsættelse i Tolden paa islandsk Klippfisk, finder jeg, der er rimelig Grund for os til, saa længe en saadan Tilstand varer, at yde et Tilskud af Statskassen som Ækvivalent for det Tab, Island lider. Island er ikke stillet som en Statsdel i egentlig Forstand; det nyder ellers ikke godt af den danske Stats Indtægter og Udgifter som Helhed; det maa i det Væsentlige selv afholde sine Udgifter, staa paa egne Ben. Det kan derfor ikke med Billighed forlanges, at Island af Hensyn til os, fordi vi ikke kunne komme overens med fremmede Magter, skulde lide et meget alvorligt aarligt Tab.

Men Betingelsen for, at vi overhovedet kunne naa til Klarhed over, hvorledes vi i denne Sag rettest bør stille os, er — saaledes skaar det for mig — den, at vi foretage en samlet Overbetelse af vor Toldlov som Helhed i Forbindelse med Spørgsmaalet om traktatmæssige Medsættelser. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) har med Føie fremhævet en hel Række af smaa Divergenser, som vilde blive Følgen, saafremt vi her paa ganske enkelte Punkter foretage isolerede Vindringer i Tarifen. Men ganske affet herfra indser jeg ikke, at vi med nødvendigt Hensyn til Statskassens finansielle Stilling kunne gaa hen her, ud i Luften, og kaste 700,000 Kr. bort. Omtrent samtidig med denne Traktats Forelæggelse har jo den høie Regjering indbragt et Lovforslag, til hvilket der er knyttet den Bestemmelse, at et aarligt Beløb, omtrent 600,000 Kr., der hidtil har været baaret af Kommunerne, fremtidig skal bæres af Statskassen. Sammenlægger man disse to Summer, bliver det altjaa en Redgang i vore ved Skattereforment beregnede Indtægter af omtrent 1,300,000 Kr. Jeg maa tilstaa, at det har

været mig temmelig overraskende at se saadanne Forslag fremkomme fra denne Regjering og at høre af denne Finantsminister udtalt idag, at der var ikke det Mindste i Veien for simpelthen at vedtage Regjeringens Toldforslag og saa i Tilgift denne Traktat. Jeg er aldeles ude af Stand til at rime dette Standpunkt sammen med det finansielle Standpunkt, som ellers med den største Haardnakkethed har været forfægtet af den høitærede Finantsminister. Det blev endnu i Fjor med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der skulde forstaaes ved det af ham benyttede Udtryk: „ingen væsentlig Redgang i Statsindtægterne“, udtrykkelig fremhævet af den høitærede Conseilspræsident lige overfor et Medlem af Landstinget, at han under ingen Omstændigheder kunde gaa med til at opgive et Beløb som 1½ eller 2 Millioner Kroner. Ikke desto mindre se vi her ganske beiløufig to Forslag komme listende, der gaa ud paa at opgive omtrent 1½ Million Kr. Den Tanke maa da ganske naturlig paa- tvinge sig — man maa nødvendigvis gjøre sig selv det Spørgsmaal: Er det da den høitærede Ministers Mening, at disse 700,000 Kr., som her paatænkes opgivne af de indirekte Skatter, og de andre omtrent 600,000 Kr., som han paatænker at opgive af de direkte Skatter, er det da det endelige Resultat af de finansielle Reformer, som han kunde være villig til at gaa med til? Altjaa, paa den ene Side en Vættelse af 700,000 Kr. i de indirekte Skatter paa Luxusartikler og paa den anden Side en Vættelse af 600,000 Kr. i direkte Skat paa den besiddende Eiendom; skulde dette være den høitærede Ministers Ideal for Resultatet af den Skattereform, hvorom vi nu snart gennem en halv Menneftaalder have forhandlet? De 700,000 Kr., som her foreslaas opgivet i Told paa Luxusartikler, er et Beløb, der er omtrent ligesaa stort som hele Skibsafgiften, hele Afgiften paa Tømmer og Træ, Afgiften paa Stenkul, det er dobbelt saa meget som hele den lange Række af Smaalettelser paa industrielle Hjelpestoffer, som Regjeringen har foreslaaet, og vi Andre bifaldet. Naar nu den ærede Minister er villig til at give Afkald paa et saadant Beløb, saa frembyder sig ganske naturlig det Spørgsmaal, paa hvilket Punkt der trænges mest til Vættelse; saafremt det er Meningen, at vi kun kunne opnaa en af Delene, om det da vil være den bedste Anvendelse af Pengene at give 700,000 Kr. ud for at lette vor Handel paa Spanien, eller om det vilde være hensigtsmæssigere for Landet som Helhed at faae f. Ex. Skibsafgiften bort. Og hvis det derimod skulde være Meningen, at disse 700,000 Kr. kunne